

Старт у майбутнє Олени Сітькової

Цю жінку знають як Альону. Її інколи зупиняють на ринку, щоб повідомити, що перебувають у її фейсбучній групі в'язальниць. Здавалося б, нічого особливого. Винятком є той факт, що група, яку адмініструє талановита майстриня Олена СІТЬКОВА, об'єднує майже 71 тисячу учасників.

Усе почалося ще в дитинстві. Зі сльозами на очах Олена розповідає про чудову родину:

– У 1973-му батьки переїхали з Сарн у місто Тольятті, де тато будував Волзький автомобільний завод. Дитсадків тоді не було й упродовж дня півтори години залишалася одна вдома, бо мама працювала. Тоді брала ножиці (ховати їх було марно від мене) й шила лялькам одяг. Відрізала шматочки тканини від постільної білизни чи тюлю на вікнах. А одного разу (донині перед мамою соромно) вирізала волошки з маминої сукні. Батьки ніколи не сварились. У шкільному віці перепробувала всі гуртки: плавання, фігурне катання, ізоустудію, засиджувалася в читальному залі.

– Ще з п'яти років мама навчила в'язати, але мені це страшенно не подобалося, – згадує Альона. – Якось займила, що ніколи в житті цим займатися не буду. Але, кажуть, ніколи не кажи «ніколи».

...Родина повернулася в Сарни в 1985 році. Олені виповнилося 12, а брату Вадиму – 7. Саме тоді помер батько. На нього дуже схожі і Альона, і її син, і Вадим. До речі, обидва чоловіки побували в АТО. Вадим колись працював у лінійному відділі Львівської залізниці, що ліквідували, нині трудиться у Львові начальником охорони на залізниці. Син Олег – військовослужбовець, двічі відслужив за контрактом у Сарненській військовій частині.

Пані Олена виховувалася, поєднуючи дві національні культури. Літо проводила в Азербайджані, на Батьківщині батька. Дід час від часу їздив в Іран і привозив дуже цікаві на той період речі, коли в Україні не було великого різноманіття. Мама в'язала, татова сестра завжди шила сукні, коли провідували її на Кавказі. Тож не дивно, що перша її професія – швачка. Мріяла отримати спеціальність конструктора-модельєра в Тольятті. Але не склалося. Балів для вступу вистачало, але бракувало місцевої прописки. Повертаючись у Сарни, в Рівному здала документи в одне з училищ від швейної фабрики, де проходила згодом практику. Пригадує, було тільки два види тканини – голуба й сіра, з якої шили три куртки (віт-рівки) – голубі, сірі й сіро- голубі. Проїшла всі чехи. А на одному з конкурсів в училищі її ескіз весільної сукні виявився найкращим. Столичні організатори змагань попросили подарувати його, а невдовзі весільні сукні:

атласні, розшиті перлами (потім бісером) – увійшли в моду в Україні. Дівчині запропонували продовжити навчання в Києві й здобути фах технолога. Якби це відбувалося зараз, поїхала б, каже майстриня, а тоді категорично проігнорувала цей шанс. Однак ні про що не шкодує, бо мрія, впевнена, збуваються, якщо мріяти правильно.

Так склалися обставини в житті Олени, що їй довелося змінити улюблені сукні-футляри й взуття на підборах на комфортні джинси та зручні кросівки. У магазинах красивий одяг більше розрахований на тендітних жінок, а на гарних – схожий на чохла для танків (вибачте за порівняння). І переважно темних кольорів. А коли ще й продавці починають казати щось на кшталт: «Ви повна, не можна носити кольорове», то хочеться запитати: «А хто це придумав? І хто сказав, що це правильно?».

Олена шие одяг із восьмого класу, не тільки собі, а й подружкам. А почала в'язати, коли народила другу дитину, потім, – коли потрапляла в лікарню. До цього спиці не любила. Тепер не уявляє, як можна просто дивитись телевізор і нічого не робити. Розповідає, як виникла вже відома група «В'язалочка»:

– Коли почалася війна, україномовних дівчат стали «здавлювати» й банити в російськомовних групах. Чому, адже у фейсбучі, у порівнянні з перекладачем Гугл, набагато краще продуманий переклад? З подругою з Ки-

ївщини вирішили створити групу, щоб допомагати іншим. До речі, дівчина раніше в'язала тільки лицьові та виворотні петлі, а тепер плете светри й ще інше. Коли в групу в травні 2016-го приєдналося 500 чоловік, думала, що буде важко. Потім кількість учасників збільшилася спочатку до п'яти, потім двадцяти тисяч. Сьогодні це міжнародна група з українським корінням у фейсбучі, одна з трьох найбільших, що налічує майже 71 тисячу учасниць і продовжує зростати. Модераторами є одна майстриня з Києва, друга – з Ізраїлю. Приєдналися умільці зі США, Чилі, Бразилії, Білорусі, країн Прибалтики, Німеччини, Італії й ін. Зараз у нас триває дуже цікавий конкурс. Переможці отримають реальні подарунки в семи номінаціях. Усі спонсори – дівчата з України (інтернет-магазини прядя й аксесуарів).

Є ідея зібрати також сар-

ненських в'язальниць-майстринь у День в'язання на публіці. Його відзначають жителі понад 50 країн світу в кожну другу суботу червня. Є мрія також зустрітись всім у Львові – місті, яке дуже люблю, де навчається моя донька Анастасія.

Цьогоріч пані Олена взяла участь в онлайн-конкурсі «Майданчик талантів-2», що відбувся в Сарнах. Змогла поділитися улюбленим заняттям, що давно перетворилося на стиль життя. Сьомий номер учасника виявився щасливим, а вдома додалося дипломів. Жінка отримала також приз глядацьких симпатій.

Олена Сітькова дуже задрить рукоділлям, які працюють в одному напрямку, розвиваючи його:

– Мені це нудно. Коли запитують, чого ще не вмію, відповідаю, що не все спробувала. Бралася за все в 90-ті роки минулого сторіччя. Коли не платили зарплату, виконувала замовлення за бартером. Розраховувалися за виробі продуктами. Звісно, одягала свою малечу.

Був також період прокату дитячих костюмів у моєму житті, коли їх назбиралося майже сто. Найціквіше, що головними в цьому були не гроші, а те, як змінюються очі дитини, аж до мурашок, коли вона їх одягає.

Сьогодні пані Олена шие, в'яже та вишиває. Від нижньої білизни до пальто. А її роботи відомі не лише в Україні, а й Білорусі, Казахстані, Вірменії, Польщі. Нещодавно отримала відгук з Німеччини про дитячі сукні – в'язані кокетки, а спіднички з тканини. Для інших її роботи – це шедевр, а для неї – звичайні роботи. У проекті майстрині зробити батальні сукні, які поєднують у собі

вишивку та шиття. У неї вже є такий виріб. До речі, виконувала його онлайн, без примірок, і сів він ідеально. Це family look мама і донька, де поєднано в'язання і шиття. Одна з улюблених робіт – весільна сукня, на яку стражи клеїла вручну:

– Хтось ескіз моделі спочатку зображує на папері. Я ж уявляю в голові, а тоді починаю вибирати тканину або нитки. Буває і навпаки – беру тканину чи нитки й уявляю, що з неї пошью чи сплету.

Звісно, найкраще, коли хобі стає роботою. Зараз важко. Вісім годин на роботі (30 років пані Олена трудиться у виробничому підрозділі «Рівненсько-Тернопільське територіальне управління» філії «БМЕС» АТ «Укрзалізниця», з них 23 – на дільниці водопостачання станції Сарни. – М.К.), а до 12, а часом десь о першій-другій годині ночі вдома. Попри труднощі вважаю себе щасливою, а діти – моя найбільша гордість і досягнення. Вони підтримують моє захоплення, подарували швейну машинку. Слава Богу, мама жива, чудовий брат, друзі, перевирені часом, яких ціную і люблю.

Насамкінець пані Олена дала поради тим, хто не має чим зайнятися:

– Робіть те, що подобається, нехай навіть і не вийде з першого разу. Не біється запитати поради онлайн. Це не означає, що ви ні на що не здатні, а лише що хочете навчитися бути кращими.

Ніколи не кажіть «ніколи». Переконалася в цьому на власному досвіді. Не треба боятися. Якщо вас не розуміють, то це не ваша проблема, а оточуючих. Іхня думка не має впливати на ваше життя. Робіть так, як відчуваєте. Ніхто не каже, що буде легко й просто. Попри все, навчіться відстоювати себе й не йти за натовпом. У всьому шукайте позитив. Нехай усі відвертаються, завжди вірте в себе й ідіть уперед.

Марія КУЗЬМИЧ.
Фото Василя СОСЮКА
та з архіву
Олени СІТЬКОВОЇ.

